

OBPIS

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 maja 2017 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia NSA Danuta Małysz (sprawozdawca)
Sędziowie	WSA Wiesława Achrymowicz WSA Monika Kazubińska-Kręcisz
Protokolant	specjalista Kamil Rutkowski

po rozpoznaniu w Wydziale I na rozprawie w dniu 26 maja 2017 r.

sprawy ze skargi

na interpretację indywidualną Prezydenta Miasta Lublin

z dnia 6 września 2016 r. nr PE-TS.3130.13.2016

w przedmiocie opłaty skarbowej

- I. uchyła zaskarżoną interpretację indywidualną;
- II. zasądza od Prezydenta Miasta Lublin na rzecz kwotę
200 zł (dwieście złotych) z tytułem zwrotu kosztów postępowania.

oryginał właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem stwierdzam

Sędzia Przewodniczący
[Signature]
26 maja 2017 r.

Wyrok

z dnia 26 maja 2017 r.

Sygn. akt I SA/Lu 1052/16 jest
prawomocny(e) od dnia 26 maja 2017 r.

podpis protokolanta

Uzasadnienie

Zaskarżoną interpretacją indywidualną z 6 września 2016 r. Prezydent Miasta Lublin uznał za nieprawidłowe stanowisko przedstawione we wniosku o wydanie pisemnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w zakresie opłaty skarbowej.

W uzasadnieniu powyższej interpretacji indywidualnej przedstawiony został następujący stan sprawy:

W czerwcu 2016 r. (wnioskodawca, skarżący) złożył do Prezydenta Miasta Lublin (organ interpretacyjny) wniosek o wydanie pisemnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w zakresie opłaty skarbowej, tj. art. 1 ust. 1 pkt 2 i art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz.U. z 2015 r. poz. 783 ze zm.). Przedstawiając stan faktyczny - zdarzenie przyszłe, którego dotyczy wniosek, wnioskodawca wyjaśnił, że jest adwokatem i zamierza, jako profesjonalny pełnomocnik, podjąć się reprezentowania podmiotów gospodarczych (klientów) w sprawach związanych z windykacją przysługujących im wierzytelności. Działając na podstawie pełnomocnictwa procesowego ogólnego do reprezentowania we wszystkich sprawach sądowych i egzekucyjnych, udzielonego mu przez klienta, wnioskodawca będzie składał pozew przeciwko dłużnikowi klienta poprzez platformę Elektronicznego Postępowania Upominawczego (EPU). W pozwie będzie powoływał się na udzielone mu pełnomocnictwo, jednak nie będzie tego pełnomocnictwa składał do akt postępowania, co wynika z trybu prowadzenia postępowania elektronicznego, a w związku z tym nie będzie uiszczal opłaty skarbowej. Po otrzymaniu wydanego przez sąd nakazu zapłaty opatrzonego klauzulą wykonalności wnioskodawca złoży do komornika, poprzez EPU, wniosek o wszczęcie egzekucji, przy czym po złożeniu tego wniosku złoży komornikowi, już w formie „fizycznego” dokumentu, udzielone mu pełnomocnictwo. W opisywanym postępowaniu będzie to pierwszy moment, w którym wnioskodawca złoży, przed jakimkolwiek organem, dokument pełnomocnictwa udzielonego mu przez klienta. W tak przedstawionym stanie faktycznym – zdarzeniu przyszłym wnioskodawca sformułował pytanie: czy wnioskodawca będzie zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od składanego komornikowi pełnomocnictwa?

Przedstawiając własne stanowisko w sprawie wnioskodawca wyraził pogląd, że nie będzie zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od składanego komornikowi pełnomocnictwa, gdyż – w jego ocenie - obowiązek zapłaty opłaty skarbowej powstaje,

jeśli złożony w postępowaniu sądowym dokument stwierdzający udzielenie pełnomocnictwa zostanie złożony przed jednym z organów wymienionych w art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o opłacie skarbowej, zaś komornik nie należy do żadnej z tych kategorii organów. W szczególności podniósł, że mając na względzie regulacje zawarte w ustawie o komornikach, określającej status komornika jako organu egzekucyjnego, wykluczyć należy możliwość uznania, że komornik jest sądem w rozumieniu ustawy o opłacie skarbowej. Komornik sądowy jest funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym, jest zatem powiązany z władzą sądowniczą, nie jest natomiast jej organem, nie wchodzi w strukturę sądu i nie może być utożsamiany z sądem.

Przedstawiając motywy uznania stanowiska wnioskodawcy za nieprawidłowe, organ interpretacyjny przytoczył na wstępie treść art. 1 ust. 1 pkt 2 i art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o opłacie skarbowej. Stwierdził, że z przepisów tych wynika, że opłacie skarbowej podlega złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa między innymi w postępowaniu sądowym. Zauważył, że obowiązujące przepisy nie zawierają definicji postępowania sądowego i w związku z tym odwołał się do poglądu prawnego wyrażonego w wyroku z 16.09.2008 r., sygn. akt I SA/GI 192/08, zgodnie z którym pojęcie „postępowanie sądowe” należy rozumieć szeroko, a postępowanie egzekucyjne jest częścią postępowania sądowego. Organ wyjaśnił, że uzasadniając to stanowisko sąd oparł się na systematyce k.p.c., normującego postępowania sądowe w sprawach cywilnych, wskazując, że pośród postępowań uregulowanych w k.p.c. znajduje się także postępowanie egzekucyjne. Zatem organ stwierdził, że złożenie komornikowi sądowemu w postępowaniu egzekucyjnym dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa, jego odpisu, wypisu bądź kopii, będzie objęte zakresem przedmiotowym ustawy o opłacie skarbowej i jako takie podlegać będzie opłacie skarbowej.

Po wyczerpaniu trybu wezwania do usunięcia naruszenia prawa stosownie do art. 52 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2016 r. poz. 718 ze zm.), zwanej dalej „p.p.s.a.”, wnioskodawca wniósł skargę na powyższą interpretację indywidualną, w której zarzucił, że interpretacja ta została wydana z naruszeniem art. 1 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o opłacie skarbowej przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie tych przepisów, polegające na uznaniu, iż przedłożenie przed komornikiem sądowym w postępowaniu egzekucyjnym dokumentu potwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa, w stanie faktycznym przedstawionym we wniosku, wiąże

się bezwzględnie z obowiązkiem uiszczenia opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa, a co za tym idzie spełniają się przesłanki określone w tych przepisach.

W oparciu o powyższe skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonej interpretacji indywidualnej oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu skargi skarżący ponownie przytoczył argumentację zawartą we wniosku. Podkreślił, że przepisy ustawy o opłacie skarbowej wyraźnie wskazują, iż obowiązek zapłaty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa powstaje wyłącznie w sytuacji, gdy spełnione są łącznie dwie przesłanki: 1. pełnomocnictwo jest składane w określonym rodzaju postępowania, 2. pełnomocnictwo jest składane przed określonym organem. Stwierdził, że komornik nie może być uznany za organ administracji publicznej lub za podmiot wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej inny niż organ administracji publicznej, nie może też być uznany za sąd, wobec czego złożenie dokumentu pełnomocnictwa komornikowi w postępowaniu egzekucyjnym nie powoduje powstania obowiązku zapłaty opłaty skarbowej. Na poparcie swojego stanowiska skarżący powołał się na interpretacje indywidualne wydane na jego wniosek, w takim samym stanie faktycznym - zdarzeniu przyszłym, przez inne organy interpretacyjne.

Organ interpretacyjny wniósł o oddalenie skargi.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie zważył co następuje:

Skargę jest uzasadniona.

W sprawie niniejszej poza sporem pozostaje, że zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej opłacie skarbowej podlega, między innymi, złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa (lub prokury, co w dalszej części będzie pomijane) albo jego odpisu, wypisu lub kopii - w sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym, zaś art. 6 ust. 1 pkt 4 tej ustawy stanowi, że obowiązek zapłaty opłaty skarbowej od złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa oraz od jego odpisu, wypisu lub kopii powstaje z chwilą złożenia dokumentu w organie administracji publicznej, sądzie lub podmiocie, o którym mowa w art. 1 ust. 2 (tj. w podmiocie innym niż organ administracji rządowej i samorządowej, w związku z wykonywaniem przez ten podmiot zadań z zakresu administracji publicznej).

Nie jest też przedmiotem sporu, że ustawa o opłacie skarbowej nie definiuje określenia „postępowanie sądowe”.

W tej sytuacji zarówno skarżący, jak i organ interpretacyjny odwołali się w do poglądu wyrażonego w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z 16 września 2008 r. w sprawie I SA/Lu 192/08. W wyroku tym, przyjmując, że złożenie dokumentu pełnomocnictwa komornikowi w związku z prowadzoną przez niego egzekucją powoduje obowiązek uiszczenia opłaty skarbowej, sąd stwierdził, że „z oczywistych względów należy wykluczyć pogląd, iż sądowe postępowanie egzekucyjne może mieścić się w kategorii spraw z zakresu administracji publicznej”, a następnie wyraził pogląd, że „określenie „postępowanie sądowe”, użyte w art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej, należy pojmować w sposób szeroki, zgodnie z zakresem tego pojęcia określonym w art. 1 Kodeksu postępowania cywilnego”. Sąd podniósł, że „na kanwie tej regulacji prawnej w doktrynie (...) podkreśla się, że sądowe postępowanie cywilne dzieli się - wg systematyki kodeksu - na: a) postępowanie procesowej, b) postępowanie nieprocesowe, c) postępowanie przed sądem polubownym, d) postępowanie w razie zaginięcia lub zniszczenia akt, e) postępowanie zabezpieczające, f) postępowanie egzekucyjne, g) postępowanie w sprawach z elementem zagranicznym” oraz że „powyższą systematykę potwierdza również treść art. 758 K.p.c., zgodnie z którym sprawy egzekucyjne należą do właściwości sądów rejonowych działających przy tych sądach komorników”. W konsekwencji, zdaniem sądu, „postępowanie egzekucyjne, prowadzone na podstawie przepisów K.p.c., mieści się w zakresie pojęcia „postępowanie sądowe”, o którym mowa w art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej”, zaś „użyte w ustawie określenia: „złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa [...] w sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym” wskazują, że dla powstania obowiązku podatkowego znaczenie ma to, w jakiej sprawie pełnomocnictwo jest udzielone i sam fakt jego złożenia w związku z określonym postępowaniem, a nie podmiot, któremu się je składa”.

Należy jednak odnotować, że przytoczony wyżej pogląd nie jest jedynym zaprezentowanym w orzecznictwie sądów administracyjnych w odniesieniu do wykładni art. 1 ust. 1 pkt 2 i art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o opłacie skarbowej. W wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z 8 lutego 2017 r., sygn. akt I SA/OI 927/16, przedstawiony został bowiem pogląd odmienny co do rozumienia określenia „postępowanie sądowe” użytego w pierwszym z wymienionych przepisów. Przed przystąpieniem do rozważenia tej kwestii sąd stwierdził, że - w świetle przepisów

ustawy o komornikach sądowych i egzekucji oraz przepisów kodeksu postępowania cywilnego i innych ustaw - status publicznoprawny komornika jako organu uprawnionego do prowadzenia egzekucji posiada złożony charakter. Podniósł przy tym, że „w piśmiennictwie zwraca się uwagę, że status ten jest zróżnicowany ze względu na przepisy tych gałęzi prawa i działów prawa, które zaliczane są do prawa publicznego. Z prawnokonstytucyjnego punktu widzenia komornik jest organem władzy publicznej, i to nie tylko w znaczeniu funkcjonalnym, ale i podmiotowym. Jest ponadto pomocniczym organem wymiaru sprawiedliwości, ponieważ czynności komornika pozostają w ścisłym związku z działalnością sądu jako organu sprawiedliwości. W świetle przepisów prawa egzekucyjnego komornik jest wyodrębnionym od sądu organem egzekucyjnym (art. 758 k.p.c.). W uwzględnieniu przepisów prawa administracyjnego komornik jest funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym (art. 1 u.k.s.e). Trybunał Konstytucyjny w swoim orzecznictwie charakteryzując pozycję ustrojową komornika sądowego uznał, że stwierdzenie „organ władzy publicznej” należy odnieść do organu egzekucyjnego, którym komornik niewątpliwie jest.” Jednocześnie sąd podkreślił, że „Trybunał Konstytucyjny wprost (...) wskazał, że komornik nie jest organem władzy sądowniczej – pomimo organizacyjnego i funkcjonalnego powiązania z władzą sądowniczą, komornicy nie są jednak organami tej władzy i nie sprawują wymiaru sprawiedliwości (wyrok TK SK 21/11).” W związku z tym sąd uznał, że „komornik nie jest organem administracji publicznej ani sądem w rozumieniu przepisów art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o opłacie skarbowej”. Następnie sąd podkreślił, że art. 758 k.p.c. znajduje się w księdze drugiej – Postępowanie egzekucyjne, dział I Organy egzekucyjne (...), a zgodnie z jego regulacją sprawy egzekucyjne należą do zakresu działania sądów rejonowych i komorników. Zdaniem sądu „jest to tak zwana właściwość funkcjonalna organów egzekucyjnych, którymi w określonych sprawach są sądy lub/i komornicy. Wskazany przepis nie określa jednak co oznacza pojęcie „sprawy egzekucyjne”. Mając na uwadze treść art. 1 k.p.c. sprawami egzekucyjnymi w znaczeniu art. 758 k.p.c. są w zasadzie sprawy z zakresu prawa cywilnego, rodzinnego, opiekuńczego, gospodarczego oraz prawa pracy, jak również sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych oraz inne sprawy, do których stosuje się k.p.c., a w których zostały wydane tytuły egzekucyjne w celu przymusowego ich wykonania”. Wskazując, że organami egzekucyjnymi obok sądów rejonowych są komornicy, o czym wprost stanowi art. 759 k.p.c., sąd podkreślił, że „zarówno sądy jako organy egzekucyjne, jak i komornicy prowadzą postępowanie egzekucyjne i dokonują czynności egzekucyjnych, które są uregulowane w co do formy, miejsca i czasu ich

dokonywania przepisami k.p.c. Nie zmienia to jednak faktu, że są to czynności egzekucyjne prowadzone w ramach postępowania egzekucyjnego. Rozróżnić bowiem należy odrębność postępowania sądowego i egzekucyjnego. Podkreślić należy, że postępowanie sądowe jest prowadzone przed sądem i przez sąd, podczas gdy postępowanie egzekucyjne może być prowadzone przez sąd i przez komornika jako organy egzekucyjne (...). Konkludując sąd stwierdził, że nie bez znaczenia będzie jaki organ w postępowaniu egzekucyjnym jest organem egzekucyjnym, a co za tym idzie czy prowadzi postępowanie sądowe. Wbrew bowiem twierdzeniom organu zgodnie z treścią art. 1 k.p.c. i art. 758 k.p.c. postępowanie egzekucyjne nie mieści się w zakresie pojęcia „postępowanie sądowe”, a raczej są to pojęcia o wspólnym zakresie w sytuacjach gdy sąd jest sądem egzekucyjnym i w tym zakresie prowadzi postępowanie sądowe. Komornik jako organ egzekucyjny nie prowadzi postępowania sądowego.”

Sąd w składzie orzekającym w niniejszej sprawie podziela pogląd, że użyte w art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej sformułowanie „złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa albo jego odpisu, wypisu lub kopii w postępowaniu sądowym” nie obejmuje złożenia dokumentu pełnomocnictwa (w oryginale, odpisie, wypisie lub kopii) komornikowi w związku z prowadzoną przez niego egzekucją. Jednocześnie nie uważa za trafne opierania zasadniczej części argumentacji w tym zakresie na regulacjach ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (w dacie wydania zaskarżonej interpretacji – Dz.U. z 2014 r. poz.101 ze zm.), zwanego dalej „k.p.c”.

W świetle art. 2 § 1 pkt 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (w dacie wydania zaskarżonej interpretacji - Dz.U. z 2015 r. poz. 613 ze zm.), zwanej dalej „o.p.”, nie może budzić wątpliwości, że jej przepisy mają zastosowanie do opłaty skarbowej, przy czym gdy w ustawie tej mowa jest o podatku, to należy przez to rozumieć również wymienioną opłatę (art. 3 pkt 3 lit.c o.p.).W związku z tym należy zauważyć, że zgodnie z art. 4 i art. 5 o.p. obowiązkiem podatkowym jest wynikająca z ustaw podatkowych nieskonkretyzowana powinność przymusowego świadczenia pieniężnego w związku z zaistnieniem zdarzenia określonego w tych ustawach, a zobowiązaniem podatkowym jest wynikające z obowiązku podatkowego zobowiązanie podatnika do zapłacenia na rzecz Skarbu Państwa, województwa, powiatu albo gminy podatku w wysokości, w terminie oraz w miejscu określonych w przepisach prawa podatkowego, a także że stosownie do art. 3 pkt 1 i 2 o.p. przez ustawy podatkowe należy rozumieć ustawy dotyczące podatków, opłat oraz niepodatkowych należności

budżetowych określające podmiot, przedmiot opodatkowania, powstanie obowiązku podatkowego, podstawę opodatkowania, stawki podatkowe oraz regulujące prawa i obowiązki organów podatkowych, podatników, płatników i inkasentów, a także ich następców prawnych oraz osób trzecich, zaś przez przepisy podatkowe – przepisy ustaw podatkowych, postanowienia ratyfikowanych przez Rzeczpospolitą Polską umów o unikaniu podwójnego opodatkowania oraz ratyfikowanych przez Rzeczpospolitą Polską innych umów międzynarodowych dotyczących problematyki podatkowej, a także przepisy aktów wykonawczych wydanych na podstawie ustaw podatkowych. Wobec powyższego, regulacji w zakresie elementów konstrukcyjnych podatku należy poszukiwać w ustawach podatkowych, w odniesieniu zatem do opłaty skarbowej – przede wszystkim w ustawie o opłacie skarbowej.

Przywołany wyżej art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej określa zdarzenie, którego zaistnienie powoduje powstanie „obowiązku podatkowego”, tj. obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej, natomiast w art. 6 ust. 1 (pkt 4) wymienionej ustawy uregulowany został moment powstania tego obowiązku. Przepisy te zawierają zatem regulację różnych aspektów powstania jednego (tego samego) obowiązku i z tego powodu powinny być analizowane łącznie. Taka zaś ich analiza wskazuje, że dla powstania obowiązku, o którym mowa, istotne jest zarówno to, że złożenie dokumentu pełnomocnictwa (w oryginale, odpisie, wypisie, kopii) ma nastąpić „w postępowaniu sądowym”, jak i to, że ma to mieć miejsce w sądzie.

W sądzie jako jednostce organizacyjnej mogą toczyć się różne postępowania, nie tylko postępowanie regulowane przepisami k.p.c., ale też normowane przepisami ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego (Dz.U. z 2016 r. poz.1749 ze zm.), ponadto podejmowane mogą być, przez właściwe organy sądu, tworzące uporządkowany ciąg czynności z zakresu prawa pracy, stosunku służbowego, zamawiania towarów i usług na potrzeby sądu, a nawet czynności z zakresu administracji publicznej. W każdej z tych kategorii postępowań mogą występować podmioty działające przez pełnomocnika, który obowiązany jest wykazać swoje umocowanie. Skoro jednak opłacie skarbowej podlega złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa w postępowaniu sądowym, to znaczy to, że obowiązek uiszczenia opłaty powstaje w razie złożenia dokumentu pełnomocnictwa w postępowaniu, w którym sąd realizuje władzę sądowniczą, a nie w innym postępowaniu (co nie oznacza, że w innym postępowaniu nie powstanie obowiązek uiszczenia opłaty skarbowej na podstawie regulacji prawnej innej niż rozważana).

Komornik sądowy jest, jak wynika z art. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (w dacie wydania zaskarżonej interpretacji – Dz.U. z 2015 r. poz.790 ze zm.), funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym. Wykonuje on, na własny rachunek, czynności egzekucyjne w sprawach cywilnych (art. 2 ust. 1 i art. 3a powołanej ustawy), a jego działalność podlega nadzorowi prezesa sądu rejonowego, przy którym działa (art. 3 ust.1 i 2 tej ustawy). Komornik jest odrębnym od sądu organem egzekucyjnym (por. art. 758 i art.759 § 1 k.p.c.), nie jest organem sądu, ani nie wchodzi w skład (nie jest częścią) sądu jako jednostki organizacyjnej. Komornika sądowego nie może więc obejmować określenie „sąd”, a prowadzone przez niego postępowanie nie może być uznane za „postępowanie sądowe” w rozumieniu, o którym mowa wyżej.

W przepisach k.p.c. komornik sądowy oraz sąd realizujący kompetencje przypisane mu w zakresie postępowania egzekucyjnego określane są wprawdzie wspólnym mianem „sądowe organy egzekucyjne”, jednak nie zmienia to pozycji ustrojowej i funkcjonalnej komornika. Jednocześnie przytoczone określenie nie zostało wykorzystane w regulacjach ustawy o opłacie skarbowej, która nie tylko wiąże obowiązek uiszczenia opłaty ze złożeniem dokumentu pełnomocnictwa w postępowaniu sądowym prowadzonym przez sąd, ale także – konsekwentnie – poza organami administracji rządowej i samorządowej oraz podmiotami, o których mowa w art. 1 ust. 2, wymienia wyłącznie i jednoznacznie sąd jako podmiot, który może żądać przedstawienia oryginału dowodu zapłaty opłaty skarbowej (art. 8 ust. 5 ustawy) oraz który ma obowiązek przekazywania informacji o przypadkach nieuiszczenia tej opłaty (art. 11 ust. 2 ustawy).

Podsumowując powyższe należy stwierdzić, że egzekucja sądowa prowadzona przez komornika sądowego nie jest „postępowaniem sądowym” w rozumieniu art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej, a złożenie komornikowi sądowemu w związku z prowadzoną przez niego egzekucją dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa (w oryginale, odpisie, wypisie lub kopii) nie powoduje powstania obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej, o którym mowa w art. 1 ust. 1 pkt 2 i art. 6 ust. 1 pkt 4 wymienionej ustawy.

Przy ponownym rozpatrzeniu sprawy organ interpretacyjny winien wydać interpretację indywidualną uwzględniającą wykładnię przepisów ustawy o opłacie skarbowej przedstawioną w niniejszym uzasadnieniu.

Biorąc powyższe pod uwagę, na podstawie art. 146 § 1 p.p.s.a. sąd uchylił zaskarżoną interpretację indywidualną.

O zwrocie kosztów postępowania, obejmujących uiszczony przez skarżącego wpis od skargi, orzeczono zgodnie z art. 200 i art. 205 § 1 p.p.s.a.

W oryginale właściwe podpisy
zgodność z oryginałem stwierdzam

Stalyszki inspektor sądowy

Stalyszki
Stalyszki